

SONETAI

* * *

Minkšti žolynai ir takai gėlėti,
Kuriais praėjo mano mylima,
Ir tu, žalia laiminga lyguma,
Kuri galėjai balsą jos girdėti;

Laukai, žibutėm liūdinčiom nusėti,
Gaivi lapotų girių tankuma,
Kur saulė, tyliai guolin žengdama,
Raudonus savo apdarus išmėtė;

O, upių vandenys, kurie iš tolo
Švytruojant – ir į jos giedrias akis
Meilingai žiūrit pro bangų krištolą,

Jei aš galėčiau pasiverst jumis, –
Sujaudinčiau pakrantės šaltą uolą,
Kad ir jinai liepsnotų kaip širdis!

* * *

Šypsningasai pavasaris atėjo
Ir beria margas puokšteles į laukus.
Aš vėl jaučiu dvelkimą šilto vėjo,
Girdžiu meilius lakštingalų balsus.

Dangus nušvito, vandens sužibėjo;
Jupiteris, laimingas ir smagus,
Su mylima Venera vaikštinėja;
Šviesa ir meile džiaugiasi žmogus.

Tik aš nuliūdęs raudu ir vaitoju;
Lyg tyruose, man tuščia ir gūdu.
Ar vienas rymau ties krantu aukštuoju,

Ar praeinu žaliuojančiu sodu, –
Visur jos vardą brangujį kartoju,
Bet niekur sau paguodos nerandu.

* * *

Nunešk mane tenai, kur ledo lytys
Grėsmingai stūkso ištikus metus,
Nunešk tenai, kur nešlama lietus,
Kur nematyt nei medžio, nei žolytės;

Į tokią šalį nudangink mane,
Kur dieną naktį rūkas viską dengia,
Atverk man tą palaimintą padangę,
Kur saulė šviečia ugnimi švelnia;

Duok man galybę, pasakišką lobį,
Užguik mane kaip elgetą beglobį,
Iškelk mane aukštai, lig debesų,

Ar nugramzdink į prarają giliausią, –
Vis vien tavęs ilgėtis nepaliausiu
Ir liksiu toks, koksai dabar esu!

* * *

Tos mano širdžiai visad mielos akys,
Ta koja, ta krūtinė, ta ranka
Ir ta auksinė garbanų banga,
Kuria gėrėjaus žado nebetekęs,

Tas veidas tartum rytmečio žara,
Ta šypsena gaivi, kuriai sutviskus,
Lyg saulėje – džiaugsmu spindėjo viskas, –
Dabar pavirto dulkėm, jų nėra...

Aptemo man šviesa dangaus mėlynės!
Bet aš vis gyvenu – ir nusiminęs
Nugairintu laivu tolyn plaukiu...

Gana! Nutilkit, meilės dainos tyros, –
Lai gedulingas balsas mano lyros
Nuo šiolei skamba sielvartu nykiu!